

tiges flere end 5 Arbejdere. Denne sidste Bestemmelse maa det synes naturligt at opfatte som en Vejledning til Forstaaelse af, hvad der i hvert Tilfælde maa kræves, for at en Virksomhed skal kunne henføres under Udtrykkene »et større Antal«, da man vanskelig kan forudsætte, at Virksomheder, som Loven tager Sigte paa at inddrage under Tilsynet, fritages for Anmelderpligt, uden at Tilsynet ved andre Bestemmelser erholder Beføjelse til at inddrage Virksomheder, der ikke ere anmeldelsespligtige.

Inddragelse af Fabrikker og fabrikmæssig drevne Værksteder er ikke i Loven gjort afhængig af, om der beskæftiges flere eller færre Arbejdere, men alene af, om de, efter at deres Fabrikmæssighed skønnes givet, »findes at burde inddrages under Bestemmelserne i denne Lov«, hvilken Grundbetingelse ogsaa gælder for »andre Haandværks- og Industrivirksomheder, i hvilke der beskæftiges et større Antal Arbejdere«. Loven forudsætter saaledes tydeligt, at der gives ikke alene større Virksomheder af saavel fabrikmæssig som haandværksmæssig Art, der findes at burde undergives Tilsyn, men ogsaa andre af begge Arter, saavel større som mindre Virksomheder, der vil findes ikke at burde undergives Tilsyn.

For saa vidt man nu ved en »Fabrik« vilde forstaa en Bedrift, hvori Anvendelsen af mekanisk Kraft med tilhørende Maskiner er en Hovedfaktor, og ved et »fabrikmæssig drevet Værksted« en Bedrift, hvori det haandværksmæssige Arbejde er en Hovedfaktor, men hvori Anvendelsen af Maskinkraft indgaar som et Led eller Hjælpemiddel, og hvis man foretog Inddragelserne efter disse Regler, vilde man befinde sig i Overensstemmelse med den Udtryksform, der i § 2 benyttes til at fastsætte Anmeldelsespligt for netop disse Arter Virksomheder.

De forskellige Faktorer ere imidlertid ikke enige herom, og da Tilsynet med Tilslutning fra et Flertal indenfor Arbejdsraadet har kunnet betegne og inddrage Virksomheder som fabrikmæssig drevne Værksteder, uden at der i disse i mindste Maade anvendes Maskiner, vil det heraf fremgaa, at man ad denne Vej vil kunne inddrage en hvilken som helst mindre Haandværks- eller Industrivirksomhed og derved gøre Inddragelsesbetingelsen »flere end 5 Arbejdere« ganske illusorisk.

Det er vor Overbevisning, at den i den nugældende Lov nedlagte Mening gaar ud paa, at det mindre Haandværk, den lille Industri, ikke vil kunne taale de med Inddragelse forbundne Byrder og derfor indenfor visse Grænser maa indrømmes lempeligere Vilkaar end de større Virksomheder. I Erkendelse af, at denne Lovens Mening ikke alene var rigtig, da Loven blev til, men fremdeles er rigtig, kan vi ikke tilraade, at Grænsen for Inddragelse forskydes nedad, hvad enten dette sker ved Misforstaaelse af den gældende Lov eller ved nye Lovregler.

Foranførte Grunde har for vort Vedkommende været bestemmende for vor Stilling til dette Spørgsmaal og fremkaldt det af os fremsatte Ændringsforslag, der formentlig kun indeholder den nugældende Lovs naturlige Mening udtrykt i en Form, der giver mindre Adgang til Misforstaaelse.

Den af os i § 1, 1ste Stykke, foreslaaede Ændring (se fornævnte Skrivelse) medfører følgende ligeledes af os foreslaaede Ændringer til § 2, 1ste Stk., 4de Linie: Efter »Maskinkraft indsættes: »som angivet i § 1, 1ste Stk. — dyrisk Kraft dog undtaget —«, hvorefter udgaar: »der tilvejebringes . . . . . eller lignende«.

I § 2, 16de Linie, efter »Begrundelse« har vi foreslaaet indsat: »samt med Angivelse af, om Virksomheden inddrages under Loven som Helhed eller under hvilken Del af denne«.